

ΟΤΑΝ έβαλαν τὰ δυὸ πόδια του στὸν γύψο, ξάπλωσαν τὸν Μπαίλεϋ σ' ἕνα σοφᾶ, μπροστὰ στὸ μεγάλο παράθυρο. Ἐκεῖ πέρα, καθόταν ἀκίνητος, σὰν μούμια ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, μὴ μπορῶντας νὰ σκοτώσει τὴν ὥρα του μὲ τίποτε. Οὔτε νὰ γράψει, οὔτε νὰ διαβάσει μπορούσε ὁ δυστυχής. Τὸ μόνο πού τὸν διασκεδάζε ἦταν νὰ κυττάζῃ ἀπ' τὸ παράθυρο. Στὴν ἀρχή, ἡ θεὰ τοῦ νηιοῦ, τῆς ἀκρογιαλιάς, τοῦ κάμπου, ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀπρόοπτα. Μὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ὁ Μπαίλεϋ συνήθισε κι' ἄρχισε νὰ πλήττει. «Ὅλα ἦταν ἴδια, μονότονα. Τί κλῆεις!...»

— «Α! Δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί θὰ ἔδιναν, Τζαίμς, εἶπε μιὰ ἡμέρα σ' ἕναν παλιὸ φίλο του, γιὰ νὰ δῶ ἕνα ναυάγιο, ἕνα μικρὸ ναυάγιο!... Δὲν γίνεται τίποτε στὴ θάλασσα. Ἡ μονοτονία τῆς με' πλήττει, μ' ἀηδιάζει... Μὰ δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ διασκεδάσω κ' ἐγὼ λιγάκι; Σὲ τί καταραμένο νησί μ' ἔρριξε ἡ τυχὴ μου;...»

Ὁ Μπαίλεϋ λοιπὸν ἦταν ἀπαρηγόρητος. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες πέρασε ἕνα πολὺ παράξενο πρωί. Ἦταν μόνος του στὸ σπῆτι, γιατί ἡ οἰκονόμος του εἶχε πάει στὴ βίλλα ἐνὸς φίλου του καὶ ὁ ὑπηρέτης του εἶχε κατεβῆ στὸ ἀκρογιάλι.

Κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα, κάτι ἄσπρο ἄρχισε νὰ σαλεύη ἀνάμεσα στὶς τρεῖς λευκὲς πού βρισκόντουσαν στὸν ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ. «Θᾶναι κανένα μαντήλι», συλλογίσθηκε ὁ Μπαίλεϋ. Κ' ἔπειτα: «Μὰ εἶνε μεγάλο. Θᾶναι καμμιά σημαία...»

Μὰ δὲν ἦταν οὔτε σημαία, γιατί ἔτρεχε ἐδῶ κ' ἐκεῖ. «Θᾶναι κανένας ἰθαγενὴς με' ἄσπρα...» σκέφθηκε σὲ λίγο. «Ἄξαφνα, ἔλαμψε μιὰ φλόγα κι' ἀκούστηκε μιὰ τουφεκιά. Ὁ ἄνθρωπος με' τ' ἄσπρα τινάχτηκε σὰν νὰ ἠλεκτρίσθηκε κι' ἄρχισε πάλι νὰ τρέχῃ σὰν τρελλός.»

«Μὰ γιατί; ἔκανε ὁ Μπαίλεϋ. Βάζω στοίχημα πὼς πυροβόλησαν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τί ἔκανε ἀρὰ γε; Θὰ εἶνε κανένας ἀπὸ τοὺς μαύρους τοῦ Τζίμπονς.»

Σὲ λίγο, ὁ ἄνθρωπος με' τ' ἄσπρα πού ἔτρεχε, ἔφτασε πὸ κοντά. Ὁ Μπαίλεϋ εἶδε τότε ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαύρους τῆς φυτείας τοῦ Τζίμπονς. Ἀνάμεσα στὰ χέρια του κρατοῦσε κάτι σὰν ἕνα γυριστὸ μαχαίρι. Ἀπὸ πίσω του ἔτρεχαν τρεῖς ἄλλοι ἄνθρωποι... Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς κρατοῦσε ἕνα τουφέκι. Ὁ μαύρος στάθηκε μιὰ στιγμή στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου κ' ὕστερα, μ' ἕνα πήδημα, χώθηκε μέσα στὰ σπαρτά. Οἱ τρεῖς ἄλλοι τὸν πῆραν ἀπὸ πίσω καὶ σὲ λίγο χάθηκαν κ' οἱ τέσσερες ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Μπαίλεϋ.

«Νὰ πάρῃ ἡ ὄργη! συλλογίσθηκε ὁ Μπαίλεϋ. Χάθηκαν τώρα πού ἀρχίζει αὐτὸ τὸ θέαμα νὰ γίνεται διασκεδαστικὸ!...»

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἕνα σπαρακτικὸ οὐρλιασμα, σὰν μιὰ κραυγὴ πόνου ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Ἐπειτα ἀντήνησαν μερικὲς ἀνδρικές φωνές καὶ μιὰ ἄλλη τουφεκιά. Κι' ἔξαφνα, ὁ μαύρος παρουσιάσθηκε πάλι ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Μπαίλεϋ. Ἐτρεχε λαχανιασμένος. Τὸ μαχαίρι του δὲν ἄστραφτε πειὰ στὸν ἥλιο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ματωμένο...

«Θὰ ἔδιναν τὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ μάθω τί συμβαίνει...» συλλογίσθηκε ὁ Μπαίλεϋ. Γιατί τὸν κυνηγοῦν ἀρὰ γε αὐτὸν τὸν μαύρο;...»

Οἱ τρεῖς πού ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὸν μαύρο, εἶχαν γίνει τώρα ἑφτά. Μερικοὶ κρατοῦσαν μακρὰ κουπιά. Μὰ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν φτάσουν. Ὁ μαύρος ἔτρεχε σὰν αἴλουρος. Κ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βόλτες μπροστὰ στὸ ἀκρογιάλι, χάθηκε πάλι μέσα στὰ σπαρτά.

Ὁ Μπαίλεϋ ἔκανε νὰ ξεστομίσει μιὰ

Στὸ στόμα του εἶχε ἕνα μεγάλο ματωμένο μαχαίρι.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ Η. Γ. ΟΥΕΛΛΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ὁ Μπαίλεϋ, ἀπογοητευμένος, ἄκουσε ἀκόμα λίγο τὴ φλυαρία τῆς κ' ὕστερα τῆς εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε πειὰ ὥρα νὰ μοῦ φέρετε τίποτε νὰ φάω. Ἐχω πεθάνει τῆς πείνας!...

Ἡ κ. Γκρήν τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι τῆς, κατάχλωμη.

— Θεέ μου! Ἀφήστε με νὰ μείνω ἐδῶ μέσα, κύριε! στέναξε. Φοβᾶμαι νὰ βγῶ ἔξω. Μπορεῖ νὰ μὴ μέσα στὸ σπῆτι ὁ τρελλός; Μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσῃ, με' τὸ μαχαίρι στὰ δόντια...

Σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ τὰ γουρλωμένα μάτια τῆς συλῶθηκαν στὸ παράθυρο. Κι' ἀπόμεινε ἔτσι μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Ὁ Μπαίλεϋ ξαφνιάσθηκε καὶ γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι.

Ἐνα μαύρο χέρι, σκληρὸ, ἄγριο, εἶχε γαντζωθῆ στὸ κάγκελο τοῦ μπαλκονιοῦ. Ἐπειτα τὸ πρόσωπο τοῦ μαύρου παρουσιάσθηκε στὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου. Τὰ κόκκινα μάτια του καρφώθηκαν πάνω στὸ Μπαίλεϋ, πού ἦταν ξεπλωμένος στὸν σοφᾶ. Στὸ στόμα του εἶχε ἕνα μεγάλο ματωμένο μαχαίρι. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ τρομαχτικὴ ὄψη τρελλοῦ.

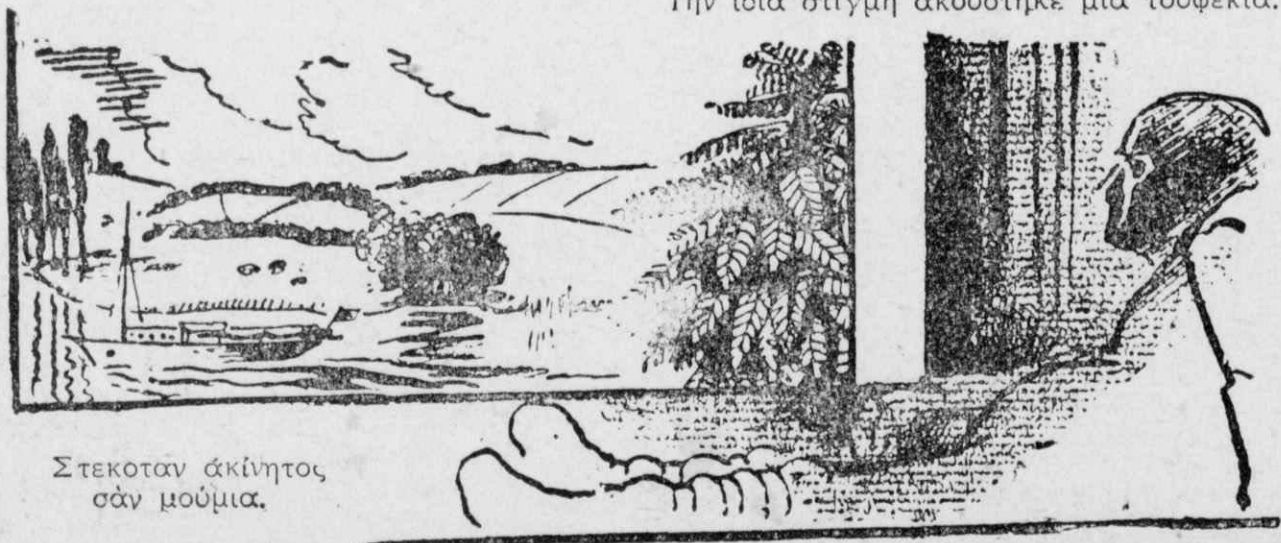
Ὁ Μπαίλεϋ ἔκανε νὰ πηδήξῃ ἀπὸ τὸ σοφᾶ, μὰ τὰ πόδια του, χωμένα μέσα στὸν γύψο ἦταν βαρεῖα, ἀσήκωτα. Ἡ κ. Γκρήν, με' μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ τρόμου ὤρμησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Μὰ τόση ἦταν ἡ ταραχὴ τῆς, ὥστε δὲν κατόρθωνε νὰ γυρίσῃ τὸ πόμολο τῆς πόρτας.

Ὁ Μπαίλεϋ εἶχε μιὰ ἔμπνευσι. Ἀρπάξε με' τὸ δεξιὸ καὶ με' τὸ ἀριστερὸ χέρι ἀπὸ μιὰ χοντρή μποτιλλία φαρμακείου, πού ἦταν ἐκεῖ κοντινὰ του καὶ περίμενε. Ἄξαφνα, βλέποντας τὸν μαύρο νὰ κἀν μιὰ κίνηση, τοῦ πέταξε τὴ μιὰ μποτιλλία. Μὰ δὲν τὸν πέτυχε. Ἡ μποτιλλία ἔσπασε με' κρότο πάνω στὸ μπαλκόνι. Ὁ μαύρος τότε, μ' ἕνα γρύλλισμα θυμοῦ διασκεύασε τὸ μπαλκόνι καὶ ἔκανε νὰ πηδήξῃ μέσα στὸ δωμάτιο. Ἐπειτα τὰ ἔγρασε. Ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται καὶ νὰ παραλύῃ τὸ χέρι του πού κρατοῦσε τὴν ἄλλη μποτιλλία. Εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ μαύρος ἔκανε μιὰ ὀλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ περάσῃ καὶ τὸ ἄλλο πόδι του πάνω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι.

Ἐπειτα, ὁ Μπαίλεϋ, κατάλαβε με' διαύγεια πὼς ἦταν χαμένος. Δὲν εἶχε καμμιά δύναμι γιὰ νὰ τοῦ πετάξῃ καὶ τὴ δευτέρη μποτιλλία. Ἢ ὕστερα τί θὰ κατάφερνε μ' αὐτὸ;

Ἄξαφνα, ὁ μαύρος ἔρριξε μιὰ ματιὰ πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε μιὰ τουφεκιά. Ὁ μαύρος ἄνοιξε τὰ χέρια του καὶ σωριάσθηκε πάνω στὸν σοφᾶ.

Ἡ κ. Γκρήν ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ με' τόση δύναμι πού ὁ Μπαίλεϋ ἐνόμισε πὼς θὰ τρελλαινόνταν ἀπὸ τὶς φωνές τῆς. Ἐπειτα, κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ σῶμα τοῦ μαύρου πού εἶχε πέσει πάνω στὰ πόδια του. Στὴ δεξιὰ ὠμοπλάτη, ἢ (Συνέχεια στὴ σελίδα 47).

Στεκοτὰν ἀκίνητος σὰν μούμια.

ΝΤΟΡΙΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 8)

— Μας πήρες, του έλεγε το πιο όμορφο κορίτσι του χωριού μας, πρέπει λοιπόν να μας δείξεις αν είσαι αξιός του.

Και τον έβαλε να κάνει τις πιο σκληρές και τις πιο θαρείες άγγαρίες. Μά ο Γκυρέλ δεν φοβόταν. Δούλευε σαν να ήταν ψημενος στη δουλειά κ' ήταν πρόθυμος πάντα.

Και να ξαφνικά που ξέσπασε γυρω τους, μια μέρα, ή μια τρία του ωκεανού. Τα κύματα σάρωναν το κατάστρωμα, παίρναν τα οχοινιά και τραβούσαν έναν-έναν στον ύγρο τάφο τους ναυτες. Το καράβι ήταν πειά ξεγραμμένο. Όλοι είχαν χάσει το θάρρος τους. Μόνο ο Γκυρέλ διατηρούσε το χαμόγελό του. Αυτός τώρα κυβερνούσε το καράβι εδινε διαταγές κ' έτρεχε δεξιά κ' αριστερά για να βοηθήσει. Έτσι πέρασε μια δλόκληρη εβδομάδα. Μά ή κούρασι τσάκισε τον Γκυρέλ και δεν άργησε να τον ρίξη άρρωστο. Πέθανε ακριβώς τη μέρα που γαλήνεψε ή θάλασσα. Και το πλήρωμα του καραβιού του έδωσε μια θυρεία πέτρα στα πόδια, τον έβαλαν σ' ένα ναυτικό σάκκο, τον ράψανε κ' ύστερα τον φούνταραν στη θάλασσα, άφου ο ίδιος ο Πάολο έψαλε τη νεκρώσιμη ακολουθία.

Το καίκι γύρισε έπειτα από δυο μήνες κ' ή Ντορίτα, σαν έμαθε τον τραγικό χαμό του άνδρός της, τρελλάθηκε. Έφυγε από το σπίτι του θείου της και πέντε τώρα χρόνια γυρίζει στην παραλία κ' έχει γίνει ο περίγελος του κόσμου. Ωστόσο δεν ξεχνάει την εποχή που γυρίζουν από το ψάρεμα τα καίκια. Και τότε έρχεται στον μώλο για να ρωτήσει σαν μια λογική γυναίκα τους ναυτικούς:

— Μήπως είδατε τον άντρα μου; Άν τον δητε πέστε του έτι τον περιμένο.

Κ' ύστερα φεύγει φωνάζοντας τ' όνομά του, κ' όλη τη νύχτα την περνάει στην ακροθαλασσιά μιλώντας με τα κύματα. Έπειτα πάλι σωπαίνει, κυριεύεται από την τρέλλα της και γίνεται το παινίδι των μικρών παιδιών.

Ο Γιάν σταμάτησε δώ την ιστορία του και βάλθηκε να κυτάξει τ' άστρα.

— Είνε δική σου άνηψιά ή Ντορίτα; τον ρώτησα.

Μά ο Γιάν έκανε πώς δεν άκουσε. Ύστερα μόνο από λίγο με ρώτησε:

— Πόσες του μηνός έχουμε σήμερα;

— Πέντε Ιουνίου, του άπάντησα.

— Στις δέκα θα σκοτώσω τον Πάολο, μου είπε με άπάθεια. Αυτός σκότωσε με την κούρασι τον Γκυρέλ, γιατί τον μισούσε που πήρε τη Ντορίτα. Νόμιζε ότι την ανάθρεφα για τα μούτρα του.

Και πράγματι, στις δέκα του ίδιου εκείνου μήνα βρέθηκε νεκρός στην παραλία ο Πάολο. Και κανείς φυσικά δεν έμαθε το δολοφόνο του...

Έτσι ο Γιάν και σήμερα άκόμη κάθεται έξω από την καλύβη του, μετράει τ' άστρα και προσεύχεται για την ψυχή κάθε ψαρά που χάνεται στα κύματα...

ΖΩΡΖ ΜΑΡΤΕΛ

ΜΕ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 18)

ο φαίρα του είχε κάνει μια φρικτή πληγή. Ο Μπαίλεϋ κατόπιν έρριξε μια ματιά στο ματωμένο μαχαίρι που είχε ξεφύγει άπό το στόμα του μαύρου και βρισκόταν κάτω στο πάτωμα, λίγο πιο πέρα από το μαλλιαρό χέρι του τρελλού.

Κατόπιν κύτταζε και την κ. Γκρήν που με τις σπαρακτικές κραυγές της θα έλεγε κανείς πως ήθελε να ξεπνήση κανένα πεθαμένο... Τέλος, το σώμα του μαύρου συγκλονίσθηκε από ένα σπασμό. Το μαλλιαρό χέρι του άρπαξε το μαχαίρι κ' ο μαύρος έκανε να σηκωθεί. Μά την ίδια στιγμή σωριάσθηκε πάλι πάνω στον σοφά. Έπειτα, σήκωσε το κεφάλι, κύτταξε μια στιγμή την κ. Γκρήν και γυρίζοντας το πρόσωπο, κύτταξε και τον Μπαίλεϋ. Κατόπιν στενάζοντας άναυγκώθηκε κ' έτσι, όπως ήταν έτοιμοθάνατος, γαντζώθηκε στα γύψινα πόδια του Μπαίλεϋ, κάνοντάς του να υποφέρει από φρικτούς πόνους και σήκωσε το χέρι του που έσφιγγε σπασμωδικά το μαχαίρι. Ο Μπαίλεϋ θα ήταν το τελευταίο θύμα του.

Έκείνος όμως, μ' ένα ξαφνικό θάρρος, βρήκε όλες τις δυνάμεις του και με μια άπτόμη κίνηση, έσπασε την μποτίλλια που κρατούσε στο χέρι του πάνω στο κεφάλι του μαύρου. Ο τρελλός, μ' ένα μούγκρισμα, έγειρε προς τα πίσω κ' έπεσε άνάσκελα στο πάτωμα. Το μαχαίρι ξεφύγει από τα χέρια του και γλύστρησε κοντά στα πόδια της κ. Γκρήν, που έτρεμε από τη φρίκη της.

Την ίδια στιγμή, ο γυιός του Τζίμπονς κ' ένας άλλος, ώρμησαν μέσα στο δωμάτιο. Στη θέα του νεκρού μαύρου, ο νεαρός Τζίμπονς χλώμιασε και ψιθύρισε ταραγμένος.

— Έγώ τον πυροβόλησα από κάτω, την ώρα που βρισκόταν στο μπαλκόνι... Μά δεν ήθελα να τον σκοτώσω...

Ο Μπαίλεϋ, τρέμοντας άκόμα από την συγκίνησή του, προσπάθησε να χαμογελάση.

— Τον άποτελείωσα εγώ... έκανε με κάποια ύπερηφάνεια, κυττάζοντας τον ματωμένο γύψο των ποδιών του. Ήθελε να με μαχαιρώση... Μά δεν πρόφθασε... Άς είνε ό,τι έγινε, έγινε!...

Κι' από εκείνη την ημέρα δεν ξαναπαραπονέθηκε πειά για την μονοτονία της ζωής του.

H. Γ. ΟΥΕΛΛΣ

«ΜΥΡΙΖΕΙ ΚΡΕΜΜΥΔΙ!...»

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 31)

Αυτό το σινιάλο που έσήμαινε «κίνδυνος!», όπως της είχε έξηγήσει, έκανε τη στραταρχίνα να συγκρατηθή. Στάθηκε λοιπόν, κατάχλωμη από την ταραχή της, μη ξέροντας τί να κάνει, όταν ξαφνικά, άκουσε τον Ναπολέοντα ν' άπαντάη με το ξηρό εκείνο ύφος του, που μεταχειριζόταν για να δείξει, ότι ήταν δυσαρεστημένος, στην κ. ντε Λουσιγιάν:

— Θέλετε να πητε, κυρία ότι έξύψωσα τον τίτλο της δουκίσσης ως την κυρία στραταρχίνα Λεφέβρ! Είμαι δε παραπολύ ευχαριστημένος γι' αυτό!...

Κ' έπειτα, γύρισε την πλάτη του στην κ. ντε Λουσιγιάν και πλησίασε την «Κυρία δέν Με Μέλει». Βλέποντας όμως πως ή στραταρχίνα προσπαθούσε να κρύψη τα δάκρυά της, φώναζε γελώντας:

— Φαίνεσθε ταραγμένη, κυρία δούκισσα. Τα μάτια σας είνε διακρυσμένα, λές κ' έδω μέσα... μύρισε κρεμμύδι!

Κ' ύστερα, ευχαριστημένος από αυτό το άστείο του, έκανε μεταβολή και προχώρησε να μιλήση με τους στρατηγούς του.

Άπό τότε, το «μυρίζει κρεμμύδι» έγινε μια από τις πιο άγαπημένες του έκφράσεις.

ΠΙΕΡ ΣΑΝΛΑΙΝ

κ' εκείνη στην κιβωτό, μαζί με την παρέα του Νώε! άπάντησε ή Μπροχάν.

Φαντασθήτε τώρα τη λύσσα της κυρίας Άλλάν, όταν έμαθε τα λόγια της άμείλιχης αντίζήλου της...

* * *

Ένας άσήμαντος δικηγόρος, γνωστός για τις ψευτιές του, ύπερασπίζοντας τον πελάτη του σε μια δίκη, κατηγορούσε άλύπητα την αντίδικο δεσποινίδα Ντεζαζέ, φημισμένη κι' ώραιοτάτη ήθοποιό.

— Μά αυτός δεν άγορεύει, φιλάτη μου! ψιθύρισε στη Ντεζαζέ, μια φίλη της παρούσα στο δικαστήριο. Αυτός χύνει σωστό δηλητήριο, άπ' τη γλώσσα του!

— Άφησέ τον να λεί, ό,τι θέλει! άπάντησε γελαστά ή Ντεζαζέ. Ή φήμη του είνε τέτοια, ώστε χρησιμεύει ως αντίδοτο στα φαρμακερά του λόγια!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 43)

γας Ναπολέον, αυτοκράτωρ πειά, έδωσε κάποτε στα άνάκτορα μια λαμπρά κ' έπίσημη δεξίωσι. Μεταξύ των τόσων λαμπροστολών κυριών και μεγιστάνων, παρευρέθηκε έπίσης κ' ή πλουσιωτάτη κυρία Π..., πρώην καμαριέρα και κατόπιν σύζυγος πανιού αχύρου προμηθευτού των τροφίμων του στρατού.

Τόσο ήταν όμορφη αυτή ή κυρία, ώστε γοητεύθηκε μαζί της ένας γηραλέος εύπατριδης άρχαιοτάτης κ' ιστορικής οικογενείας, προσωπικός φίλος και θαυμαστής του Ναπολέοντος. Και στα τελευταία, τόσο έγινε ένοχλητικός στην κυρία Π..., και τόσο φλογερές ματιές τις έρριχνε, ώστε ή πρώην καμαριέρα του είπε πνευματώδεστατα:

— Άποτραθηχτήτε λιγάκι, έξοχώτατε!... Άνήκω ήδη σ' έναν προμηθευτή τροφίμων... Κι' όπως ξέρετε, οι προμηθευταί άνέκαθεν άποφεύγουν τις φιλοπερίεργες κι' άδιάκριτες ματιές των άλλων!

* * *

Ή ήθοποιός κυρία Άλλάν, κατηγόρησε κάποτε τη νεαρή κι' όμορφη συνάδελφό της Άύγουστίνα Μπροχάν. Ή Μπροχάν θέλησε να έκδικηθή. Και μια ημέρα, συναντώντας στα παρασκήνια δυο άλλους ήθοποιούς να λογομαχούν, τους ρώτησε:

— Τι έχετε και φωνάζετε έτσι;

— Διαφωνούμε στο πόσα ακριβώς ήμερόνυχτα έμεινε ο Νώε στην κιβωτό του! είπε ο ένας από αυτούς, ένωλημένος για την επέμβασι και κάνοντας τον έξυπνο.

— Μπα!... ρωτήστε την κυρία Άλλάν, ορās το πή, γιατί ήταν